

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 213/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. O., M., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. S., M., ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 581/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2003 doručená sťažnosť Ing. A. O. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. S., M., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 581/96.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 16. mája 1996 podal žalobu okresnému súdu, o ktorej rozhodol rozsudkom z 15. novembra 2000. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo sťažovateľovi doručené 15. mája 2002 a odporkyňa voči nemu podala odvolanie. Dňa 15. apríla 2003 prevzal sťažovateľ doplnujúci rozsudok k rozsudku z 15. novembra 2000.

Dňa 25. februára 2003 podal sťažovateľ sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov predsedníčke okresného súdu, ktorá konštatovala, že v konaní došlo k prietahom z objektívnych príčin.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd porušuje jeho právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, pretože konanie začaté 16. mája 1996 sa doteraz neskončilo. Poukazuje, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 20. mája 1997, po roku od podania žaloby, ďalšie pojednávania vždy s odstupom niekoľkých mesiacov, písomné vyhotovenie rozsudku bolo sťažovateľovi doručené po osemnástich mesiacoch a napokon krajský súd nemohol ani tridsať mesiacov po vyhlásení rozsudku rozhodnúť o odvolaní pre „*formálnu chybu okresného súdu*“.

Sťažovateľ konštatuje, že konanie trvá viac než sedem rokov, čo je podľa jeho názoru neprimerane dlho vzhľadom na to, že vec nie je skutkovo ani právne zložitá.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd v Martine v konaní o zaplatenie 15.523,80 Sk sp. zn. Cb 581/96 porušuje základné právo Ing. A. O. upravené čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Prikazuje sa Okresnému súdu v Martine, aby vo veci sp. zn. Cb 581/96 konal bez zbytočných prietahov.

Priznáva sa Ing. A. O. primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk. “

Zároveň s'ťažovateľ žiada priznať náhradu trov konania, ktorých výšku vyčíslil dodatočne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti s'ťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej s'ťažnosti pravidelne skúma aj to, či s'ťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 581/96.

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom z 15. novembra 2000 a doplňujúcim rozsudkom z 15. apríla 2003. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a doplňujúceho rozsudku a ich doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj doplňujúcim rozsudkom podľa § 166 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania nebude zrušené a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Rozsudok okresného súdu z 15. novembra 2000 v spojení s doplňujúcim rozsudkom z 15. apríla 2003 bol na základe odvolania odporcu rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 5. novembra 2003 zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá. Rozhodnutím krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu vo veci bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prietahy v ňom a napokon ani postup krajského súdu. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd v tejto spojitosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť (do vynesenia rozsudku okresným súdom) podaním podnetu na začatie konania podľa ústavného stavu platného do 1. júla 2001 (IV. ÚS 188/03).

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2003